

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

22. ZÁŘÍ 2013

Z obsahu:

Násilí a válka není nikdy cestou míru

Promluva Svatého otce Františka při modlitební vigílii na náměstí Sv. Petra

7. září 2013

- strana 2 -

Svatováclavská zář nad světem

PhDr. Stanislav Vejvar

- strana 4 -

Věrní evangeliu

Małgorzata Radomska
Příběh bratří z Tibhirin

- strana 6 -

Jediná Kristova oběť

Štěpán Filip OP

- strana 10 -

Syrský nuncius o ohlasu

Dne modliteb za mír

- strana 10 -

Hledejte a naleznete (2)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr

- strana 11 -

Církev zde bude stále

Kardinál Walter
Brandmüller

- strana 13 -

Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!

Editorial

Svět je ohrožen. Nejen válkou, ale především devastací lidských duší hříchem pýchy. Řečeno ústy Svatého otce Františka, člověk, který se v touze po vládě staví na místo Boží, narušuje všechny vztahy a otevírá bránu násilí a konfliktu. Válečný konflikt je pak jen logickým vyústěním onoho zbožštění vlastního ega, které již nevidí druhého člověka jako obraz Boží.

Každý křesťan by měl vzít vážně papežovu výzvu k pohledu na Kristův Kříž. Jen v tichu Kříže totiž můžeme najít smysluplnou odpověď na otázku, jak „odměnit“ zlo, které bylo spácháno na nevinných lidech. Nárůstem dalších obětí? Poslední zápisy jednoho ze zavražděných trapistů v Alžírsku (str. 6) říkají jasně: Násilí nemůže vykořenit násilí.

Kde hledat řešení situace, kdy satan likviduje životy nevinných lidí, a přitom nepřivodit ztrátu dalších nevinných životů? To by nakonec bylo skutečné vítězství satanova: ve jménu „dobra“, potrestání zla použít zlé, Boží lásce odporující prostředky, vedoucí k dalšímu zlu. Odpověď je prostá: pokora. Ta je opakem pýchy. Není totiž úkolem člověka vládnout světu neomezeně, jako Bůh, vždyť život lidí celého světa je životem jediného společenství, kde člověk nemá právo vykonávat spravedlnost na druhém, pokud odhlíží od Boží lásky k nám. Příkladem takové pokory je svatý Václav (str. 4).

Přijmeme-li pohled na současný stav světa ve světle Kristova Kříže, pak musíme jít důsledně až ke zdroji, a tím je osobní stav duše každého člověka na naší planetě. A z toho je pak formována konkrétní rodina, společenství, politická uskupení, vlády států... Proto je potřeba se modlit a postit za mír nejen na Blízkém východě a ve světě, ale nesmíme zapomínat, že i naše země potřebuje úpěnlivé volání k Bohu, aby se mnozí politici a státníci odvrátili od svého špatného smýšlení a jednání a přiklonili se k evangelně založené zodpovědnosti za svěřený lid.

Prosme tedy o ctnost pokory, aby se co nejvíce rozšířila v srdcích lidí po celém světě a aby pýcha už neměla vládu nad Božím tvorstvem, které bylo na čas propůjčeno pod vládu člověka, aby svým moudrým správcovstvím oslavoval Boha Stvořitele, a ne satana Ničitele. A vyprošujme tuto ctnost i sobě samým, abychom byli i takto dobrými svědky Kristovy láskyplné oběti na Kříži.

Daniel Dehner

Násilí a válka není nikdy cestou míru

Promluva Svatého otce Františka při modlitební vigílii na náměstí Sv. Petra 7. září 2013

„Bůh viděl, že je to dobré.“ (Gn 1,12.18.21.25) Biblické vyprávění o počátku dějin světa a lidstva mluví o Bohu, který na svoje stvoření pohlíží, jako by o něm rozjímal, a opakuje: je dobré. Takto je nám, drazí bratři a sestry, dáno vstoupit do srdce Božího a obdržet toto sdělení přímo z Božího nitra. Můžeme se ptát: Jaký je význam tohoto sdělení? Co říká mně, tobě a nám všem?

Jednoduše nám říká, že tento náš svět je v Božím srdci a myslí „domem harmonie a pokoje“; je místem, ve kterém všichni mohou nalézt svoje místo a cítit se „doma“, protože je „dobré“. Celé stvoření vytváří dobrý harmonický celek, ale především lidé učinění k obrazu a podobě Boha jsou jednou rodinou, v níž jsou vzájemné vztahy poznamenány bratrstvím skutečným a nikoli jen verbálně proklamovaným. Ten druhý a ta druhá jsou bratrem a sestrou, jež je třeba milovat. Vztah k Bohu, který je láska, věrnost a dobrotu, se odráží ve všech vztazích mezi lidskými bytostmi a vnáší harmonii do celého stvoření. Svět Boží je světem, ve kterém se každý cítí odpovědným za druhého, za dobro druhého. Tento večer si při reflexi, půstu a modlitbě každý z nás, všichni, ve svém nitru říkáme: Není to snad svět, po kterém toužím? Není snad toto svět, který všichni nosíme v srdci? Copak svět, který chceme, není světem harmonie a pokoje: v nás samotných, ve vztazích s druhými, v rodinách, ve městech, v národech a mezi národy? A pravá svoboda při volbě cest, po kterých se v tomto světě dát, nespočívá snad jediné v té, která je orientována k dobru všech a je vedena láskou?

Avšak ptejte se nyní: Je toto svět, ve kterém žijeme? Stvoření uchovává svoji krásu, jež nás naplňuje úžasem, a zůstává dobrým dílem. Existuje však také „násilí, rozdělení, konflikt, válka“. K tomu dochází, když člověk, vrchol stvoření, přestává hledět k horizontu krásy a dobrotu a uzavírá se do vlastního sobectví.

Pokud člověk myslí jenom na sebe, na svoje zájmy a klade sám sebe do středu, nechává-li se fascinovat modlami vlády a moci, staví se na místo Boží, pak narušuje všechny vztahy, boří všechno; a otevírá bránu násilí, lhostejnosti a konfliktu. Přesně to nám dává pochopit úryvek z knihy Geneze popisující hřích lidské bytosti. Člověk se dostává do konfliktu sám se sebou, postřehuje, že je nahý, a schovává se, protože má strach (Gn 3,10), má strach před pohledem Boha; obviňuje ženu, která je tělem jeho těla (v. 12); ničí harmonii se stvořením a opovažuje se pozvednout ruku proti bratrovi, aby jej zabil. Můžeme říci, že se od harmonie přechází k „disharmonii“? Nikoli, neexistuje „disharmonie“. Buď je harmonie, anebo se upadá do chaosu, kde je násilí, svár, konflikt, strach...

Právě do tohoto chaosu zní otázka, kterou klade Bůh lidskému svědomí: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ A Kain odpoví: „Nevím. Copak jsem já strážcem svého bratra?“ (Gn 4,9) Také nám je určena tato otázka a také nám prospěje ptát se: Jsem snad já strážcem svého bratra? Ano, ty jsi strážcem svého bratra! Být člověkem znamená opatrovat se navzájem. Když se zničí harmonie, nastupuje metamorfóza: bratr, kterého je třeba opatrovat a milovat, stává se protivníkem, kterého je třeba přemoci a porazit. Kolik jen násilí odtud pochází! Kolik konfliktů, kolik válek poznamenalo naše dějiny! Stačí pohlédnout na utrpení tolika bratří a sester. Nejde o věc konjunktury, ale pravda je taková, že každým násilím a každou válkou ožívujeme Kaina. My všichni! I dnes pokračujeme v těchto dějinách střetu mezi bratry, také dnes pozvedáme ruce proti svým bratrům. I dnes se necháváme vést modlami, sobectvím, svými zájmy. A tento postoj se dále vyvíjí. Zdokonalili jsme svoje zbraně, naše svědomí usnulo, zjemnili jsme důvody svého ospravedlňování. A jako by to bylo

Dokončení na str. 9

Přijmi dnešní neděli jako příležitost k důležitému zastavení. Postarej se, abys mohl v klidu a ve světle Ducha Svatého provést důkladnou bilanci. Sleduj dnešní svatá čtení s vědomím, že tu nejsi jen svědek a pozorovatel. To Pán sám si tě volá, abys skládal účet ze svého správcovství.

Máš pocit, že tě takové Pánovo předvolání zaskočilo? Je to asi tím, že jsi mezi množstvím svých nejrůznějších činností zapomněl na tu nejdůležitější, kterou tě nebeský Hospodář pověřil. Co vlastně znamená tvé správcovství? Správcem je ten, komu byly svěřeny značné hodnoty, nikoliv však do vlastnictví, aby s nimi nakládal, jak se mu líbí, nýbrž aby zaručil, že budou důsledně sloužit k tomu, k čemu jsou určeny. Co bylo svěřeno do tvé správy? Všechno, dokonce i ty sám se vším, co jsi a co máš, cos poznal, v co věříš, co umíš, a to vše navíc s nesmírným množstvím Božích darů a milostí. Jsi-li všeho toho správcem, znamená to, že to nebylo určeno pouze pro tebe.

Pán navíc počítá s tím, že nebudeš pouze zprostředkovatelem. Očekává od tebe, že všechno to, co ti svěřil, nezakořeš a neukryješ do země. Je to všechno nedocenitelný božský kapitál a tvou povinností je přičinit se, abys ho rozmnožil a vyzískal tak další⁽¹⁾. Jestliže však na to zapomináš a zanedbáváš své poslání, nezasloužíš, aby tě Pán pokládal za služebníka špatného a lenivého⁽²⁾?

Probud' se ze své pohodlnosti. Máš Pána, který si zaslouží, abys pro něho pracoval s plným nasazením. Nebo chceš říci, že ti pranic nezáleží na ztrátách, ke kterým dochází v jeho království v důsledku tvé nedbalosti? Nezaslouží si tvůj Pán, abys mu sloužil s plným nasazením? Rozhlédni se kolem sebe a všimni si synů tohoto světa. Nevidíš, s jakou neúnavnou horlivostí, úsilím a vynalézavostí se starají o mamon, kterému slouží? Nepřestávají na něj myslet. Čím více mají, tím více chtějí mít. Ani tehdy, když stavějí na odiv svou údajnou štedrost, není to ve skutečnosti nic jiného než promyšlená vypočítavost, která očekává, že se jí to bohatě vrátí. Vynakládají tak své nejlepší vlastnosti v těchto špatných službách. Je tvoje angažovanost pro Boží království srovnatelná s jejich přičinlivostí a pracovitostí?

Pravá chytrost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Synové světa jsou prozíravější než synové světla.

Ježíš obrací tvou pozornost k jejich jednání pouze proto, aby ti na jejich příkladu názorně ukázal, čeho je schopen člověk, který se své věci zcela zsvětí. Současně tě však varuje, že takto bezvýhradně nejde současně sloužit Bohu i mamonu. Jestliže zsvětíš celé své srdce jednomu, nezbude ti pro druhého, a to tím spíše, že v tomto případě se jedná o dva protichůdné světy. V každém z nich totiž směřují dobra a statky ve zcela opačném směru.

V čem se projevuje služba mamonu, popisuje výstižně prorok Ámos. Dar vynalézavosti a podnikavosti se tu uplatňuje v tom, jak zmenšovat míru a zvyšovat cenu, prodávat i to nejhorší obilí. Synové tohoto světa hromadí poklady pro sebe, a proto si stavějí stále větší stodoly⁽³⁾.

V Božím království směřuje tok bohatství zcela opačným směrem. Tady není cílem shromažďovat, ale rozdělovat. Nebeský Hospodář si najímá takové správce, kteří mu pomáhají zprostředkovat jeho poklady bezplatně a bezúročně všem, kteří je potřebují, kteří štedře rozdávají z jeho nevyčerpatelné hojnosti: *Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojďte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojďte, kupujte a jezte, pojďte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko!*⁽⁴⁾ To je služba, kterou očekává i od tvého správcovství. Vykonával-li je liknavě, děje se tak ke škodě těch, kteří žízní po pravdě a spravedlnosti. A nejen to, poškozujete tak i Hospodářovo dobré jméno, protože jeho bezmezná štedrosti se nedostává náležitě známosti. *On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy*, a přitom je ještě tolik těch, kteří se o tom ani nedovědělí.

Dovolíš, aby tě zahanbili ti, kteří se pachtí za svým mamonem? Dej se do práce a vyhledávej pilně všechny Pánovy dlužníky, kteří úpi pod tíhou svých dluhů. Uvědomuješ si, kolik z těchto dluhů je i tvým dluhem? Vynalož všechn svůj důmysl a vynalézavost, využij nesmírnou Hospodářovu štedrost, abys pomohl za-

Liturgická čtení

1. čtení – Am 8,4-7

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Když už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme.“ Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2. čtení – 1 Tim 2,1-8

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímlybné i děkované za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu

Dokončení na str. 5

dluženým umožnit jejich břemeno. Kromě dlužníků je tu mnoho těch, kterým se vede ještě hůře v nejrůznějších formách otrocké závislosti a zatím se ani nedověděli, že Ježíš Kristus se vydal za všechny a zaplatil za ně výkupné. Není přímo kolem tebe mnoho ubohých, kteří nepoznali Ježíše, jenž slabého pozvedá z prachu, ze smetiště povyšuje chudého, aby ho posadil vedle knížat⁽⁵⁾?

Místo abys se založenýma rukama nařikal nad zkažeností světa, shromažďuj bratry, aby bez hněvu a hádání s čistýma rukama konali modlitby prosebné a přímlybné za všechny lidi a za ty, kteří zaujímají odpovědné postavení, abychom mohli vést život pokojný a klidný v samé zbožnosti a počestnosti. *Tak se to líbí Bohu, našemu Spasiteli, tak to rád vidí.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 25,14-30; ⁽²⁾ srov. tamtéž;

⁽³⁾ srov. Lk 12,16-21; ⁽⁴⁾ Iz 55,1;

⁽⁵⁾ resp. žalm 113

Svatováclavská zář nad světem

Hlavní patron českých zemí, vojvoda svatý Václav, je věčným vládcem naší vlasti a hlavou českého národa. Jeho kult překročil české hranice a postava svatého Přemyslovce nás provází po celém světě. Zvykli jsme si, že sochu svatého Jana Nepomuckého pozdravujeme modlitbou v Německu, Rakousku, na Slovensku a občas také v Polsku. Svatováclavská úcta, která se obráží ve slovesném a hudebním umění, architektuře i symbolice, překračuje hranice svatováclavského dědictví, českých zemí, ale i hranice střední Evropy.

Pro svou svatost, spravedlnost a statečnost je svatý kníže Václav znám a ctěn na mnoha místech světa. Jeho ikona se skví ve svatopetrském chrámu Věčného města. Oltář sv. Václava se nachází v kapli pravé příčné lodi velechrámu. Po stranách oltáře jsou mozaiky sv. Cyrila a Metoděje z roku 1969. Barokní obraz sv. Václava z 18. století se nachází v depozitáři. Současný obraz sv. Václava je pozdější. Na obou obrazech je sv. Václav s královskou korunou jako panovník Čech.

Svatováclavská úcta se datuje bezprostředně od světcovy mučednické smrti. Je spojena se zvelebováním prvotních míst, s kterými byl fyzicky spojen: primárně s kostelem sv. Václava spolu s kostelem sv. Kosmy a Damiána, resp. přilehlým kostelem sv. Klimenta ve Staré Boleslavi a s kostelem na Pražském hradě, který je od 11. století nazýván katedrálou sv. Víta a sv. Václava zejména z důvodů uložení ostatků přemyslovského mučedníka. Od té doby rostou svatováclavské svatyně všude tam, kde žije český národ, jehož příjmení zní svatováclavský: v Praze, Olomouci, Brně, Opavě a jinde. Česká knížata a králové zakládají četné kostely a odevzdávají je svatému Václavu, např. románské kostely v Řestokách, Křesině, v moravském Hulině, v Hrušicích, jehož staviteli byli patrně sázavští mniši ve 12. století, v Cerekvici u Litomyšle, Vrbčanech na Kolínsku aj. Po dobu středověku se tak děje pod vlivem mocně působícího kultu svatého státníka nejen v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, nýbrž i v bezprostředně sousedících i vzdálených zemích.

Vedle četných domácích zasvěcení je sv. Václav ctěn v bratrském Polsku. První kostel zasvěcený přemyslovskému mučedníkovi zřídila v roce 960 v Polsku jeho neteř Doubravka, dcera bratrovraha Boleslava I. a manželka polského knížete Měška. Tato svatyně byla předchůdkyní pozdějšího biskupského kostela sv. Václava na krakovském Wawelu. V roce 1223 byl založen kostel sv. Václava v Mogile u Krakova a v roce 1225 získává svatováclavské patrocinium chrám v Lepvantském na Slovensku. Sv. Václavovi je roku 1228 zasvěcen také kostel v německém Nauburku nad Sálou nebo roku 1239 ve slezské Svidnici, kde je sv. Václav spolupatronem chrámu se sv. Stanislavem. Kult českého knížete se šířil na všechny strany. Chorální svatováclavské prvky v mešních formulářích jsou prováděny od středověku na slavnosti sv. Václava (hlavní svátek 28. září, dny v oktávu a na oktávu tohoto zasvěceného svátku, o Přenesení těla sv. Václava 4. března, Posvěcení kaple sv. Václava a Sebrání ostatků sv. Václava).

Češi si v moderní době s sebou vezli svatováclavskou zbožnost do cizích krajů, v nichž hledali novou existenci. Česká komunita v USA zasvětila sv. Václavu roku 1858 první farní osadu s kostelem v Nové Praze ve státě Minnesota, v roce 1859 v Greenstreet ve Wisconsinu, roku 1860 ve Spillville v Iowě a postupně na dalších místech země. V roce 1864 vystěhovalci v Chicagu postavili kostel sv. Václava a zřídili při něm zároveň českou katolickou školu, což byla častá praxe. Chrám byl vůbec první slovanský katolický kostel ve městě. Po celých Spojených státech evidujeme 47 svatováclavských kostelů, které vybudovali naši krajané.

Svatováclavská tradice v 19. století hudebně obohatila anglosaské Vánoce. Anglický duchovní John Mason Neale (1818–1866) složil tehdy text svatováclavské koledy *Dobry král Václav*. Inspiroval se spisem českého básníka a překladatele V. A. Svobody *Sanct Wenceslaw und Podiwin* z roku 1847. Nápěv ke koledě, která u Angličanů záhy zdomácněla a byla jimi rozšířena po celém světě, vytvořil v roce 1856 Thomas Helmore, kapelník královské kaple.

Zřídka se v cizině setkáváme s místními názvy nesoucími světcovo jméno. Takovou obcí je slovinská farnost Sveti Venčesl

Obraz na bývalém oltáři sv. Václava v bazilice sv. Petra v Římě

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

s kostelem sv. Václava, ležící v mariborském arcibiskupství, v horském, avšak vinařském kraji Pohorje. Zdejší Slovinci říkají o Sveti Venčeslu, že leží ve středu světa. Odůvodňují to tím, že obec leží v místě, kde jako v prvním v kraji roztává sníh a hlásí se jaro. Svátý Václav je zde dáván do souvislosti s příchodem jara, oslavením života. Roztávání sněhu a sv. Václav nás upamatovává na legendu, kdy se ve šlépějích sv. Václava ve sněhu zahřival jeho sluha Podiven při nočních cestách za chudými a nemocnými, jimž kníže přinášel potraviny a další potřebné věci.

Starobylé je uctívání sv. Václava mezi slovanskými národy, katolickými i pravoslavnými. O sv. Václavovi a sv. Ludmile byly sepsány staroslovanské životopisy: např. *Život sv. Václava, velká staroslovanská legenda řečená Vostokovská* z 1. poloviny 10. století nebo *Prolog k 28. září*, legenda určená k bohoslužebným účelům, jejíž nejstarší dochovaný rukopis pochází ze 13. století. Jméno českého mučedníka vzývali Rusové, Poláci, Srbové i Chorvaté. Od nejranějších dob až dodnes má jeho postava všeslovanský význam, jeho kult přispívá ke sjednocení Slovanů ve víře.

Až na Balt dosáhlo světlo svatováclavské úcty. Rukopisný misál ze začátku 15. století, který patřil k oltáři sv. Kříže v arcibiskupské katedrále lotyšské Rigy, a breviář řížské diecéze z roku 1513 obsahují jasně doklady svatováclavské úcty. Svátý kníže a český vévoda Wentzeslaus je oslavován jako příklad ctnosti. Breviář zdůrazňuje jeho rytířské zásluhy, chválí příkladného světce, upřímně se zpovídajícího, nosícího pod královským šatem hrubý zíněný oděv kajicníků, vykonávajícího tajně hrubé fyzické práce na poli a vyrábějícího hostie a mešní víno, jež pak rozdával kněžím. Legenda končí nadčasově: „Který kníže je dnes tak pokorný? A tak jej budeme velebiti: jestiž on truksas (stolovník) a číšník Kristův.“

Svatováclavská tradice představuje sepeťi našeho národa s celým křesťanským světem, který světci – vévodovi české země – prokazuje oprávněnou úctu. Podobně patronové dalších národů, např. sv. Ludvík u Francouzů nebo sv. Sáva u Srbů, jsou věčnými vládci svého lidu před Božím trůnem. Jejich společenství v nebi představuje pravý duchovní univerzalizmus, kterému se obec věřících na zemi

a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Evangelium - Lk 16,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož úcty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.‘ Správce si řekl: ‚Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.‘ Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‚Kolik jsi mému pánovi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.‘ Pak se zeptal dru-

hého: ‚Kolik ty jsi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto korců pšenice.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.‘ Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla. A já vám říkám: Ziskávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrni v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v cizím, kdo vám dá, co je vaše?

Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

snaží přiblížit podle svých možností a sil, přičemž pracuje na tom, aby křesťanské národy tvořily společenství ve vzájemné úctě, respektu a bratrství. Tento křesťanský univerzalizmus, jenž zachovává přirozené hodnoty zbožnosti a zdravého vlastenectví, nemá nic společného s levicovým internacionalismem nebo liberálním kosmopolitismem, jež potlačují identitu národů, vysmívají se jí, rozkládají ji.

Jano Köhler: Sv. Václav

Svatováclavství přikazuje zachovat duchovní a národní identitu, byť by to bylo nepohodlné, nevýhodné, nepopulární. Svátý kníže je nám po celou dobu naší historie patronem, který věrně prosí u Boha za naši státnost a národní svobodu. Jen tehdy, budeme-li věrně stát při svatováclavské korouhvi a hrdě se hlásit ke svému národu a jeho tradicím, budeme platnou a plnohodnotnou součástí rodiny evropských národů. Nikoliv arogance a povýšenost – ale zdravé sebevědomí a solidarita. S otrockou povahou a papouškováním cizích hesel ztratíme respekt okolních sousedů a nakonec i úctu sami k sobě. Všichni spějme za Vojevodou!

*Ty, jenž jsi vodil čackých Čechů šiky v boj,
posiluj české syny, ať rádi berou zbroj
pro statky víry, vlasti ohrožené.*

*Stát a rodinu
necht' s Václavem hájí
života každou hodinu!*

S naplňujícím se zářím naše kroky směřují do posvátných poutních míst, kde svátý kníže před tisíci roky požehnaně spravoval zemi. S našim patronem tam v úctě poklekneme. Pojďme za jeho korouhvi, ne za mámivými bludičkami moderních protikřesťanských a protinárodních ideologií. A prosme za požehnanou vládu nad svatováclavským dědictvím.

Věrní evangeliu

Příběh bratří z Tibhirine

Každý z nich zaslechl jeho pozvání – ono „miluji“, které vyzývá k odpovědi. Není to odpověď jednoduchá, protože přikazuje opustit svoje představy, plány, rodnou zemi, doufat Hlasu a dovolit mu nechat se vést do neznáma a nadále být jeho dlaněmi, jeho obrazem pro ty, které potkají. Opakovat neustále „ANO“, tváří v tvář každé okolnosti...

To, že si vybrali Boha, je přivedlo do Alžírka. To odtud, z kláštera Tibhirine, ležícího v horském masivu Atlasu, podle pravidel trapistického řádu, doprovázeni Kristem, jdou společně do života věčného. Žijí prostě, v rytmu modlitby a práce. Pevně vrostli do alžírské každodennosti, vytvářené dlouholetými politickými konflikty. První řeholníci sem přicházejí koncem 30. let 20. století. Klášter se po čase stává součástí místní společnosti, znamením dialogu, evangelijní lásky v zemi islámu.

„Křesťanský život je objevování Kristovy tváře pro každého, jemu vlastním způsobem, v životě každého dne,“ říkal bratr Luc, lékař v klášteře v Tibhirine. Pro bratra Christophu, který se zabýval zahradou, „je povolání především nasloucháním Synovi a přijetím sebe v evangeliu...“ Tyto dva prostory se prolínají a podmiňují navzájem. Stát se Tváří, k tomu je třeba být Slovem, a žítí Božím Slovem z nás tvoří jeho lásku.

**„Tomu, kdo tě prosí, dej“
(Mt 5,42)**

„...měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě; byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě; byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně. (...) Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejpоследnějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,34–40) V těchto větech se Ježíš velmi důrazně ztotožňuje s každým, kdo potřebuje pomoc. Chce, aby ho poznávali v opuštěných, nemocných, v lidech bez domova, v postižených, ve starých a v dětech – v každém... Uzavřít své srdce před tím, kdo přichází, znamená riskovat, že se s ním nesetkáme.

„Ježíš – a Bůh v Něm – se s námi ve skrytosti stále setkává v našem každodenním životě a stále nás staví před významný projev vlastní přítomnosti: jeho přítomnost v člověku,“ psal ve svých zápiscích bratr Luc. Taková podivuhodná setkání zažíval roky v maličké ordinaci, „kliniky“ zasvěcené Matce Boží chudobných, kde pracoval. Bývaly dny, že tam přišlo během jednoho dne až 150 osob – mužů i žen s dětmi z okolních vesnic, ve kterých nebyla dostupná žádná lékařská péče. Všichni přicházeli a všichni byli přijati. Dokonce i tehdy, když bratr Luc sotva pletl nohama, když chyběly léky, poslané z Francie příbuznými a známými, které vždy rozdělával tak precizně a šetrně, že to vystačilo pro všechny pacienty.

Do ordinace přicházeli nejenom nemocní, ale rovněž ti, kteří se potýkali s těžkými životními situacemi, s nezaměstnaností a s chudobou. Bratři neodmítali nikoho. Rozdělávali se o oblečení a potraviny se všemi potřebnými. Klášter nebyl uzavřený před těmi, kteří potřebovali radu, modlitbu, vyslechnutí a nejruznější podporu. Každý mohl přijet do Tibhirine a odpočinout si tam. Často se stávaly situace jako tato: Jednoho dne Mohammed, přívětivý vesničan, který pomáhal mnichům v zahradě, přinesl tržbu bratru Amédéovi, který sloužil na fortně a věnoval se účetnictví. Právě v tu dobu přišla jedna žena, která měla velké problémy, a prosila o pomoc. Peníze pu-

tovaly z rukou Mohammedových do rukou Amédéa a z bratrových rukou do rukou utrápené ženy. Bratři dávali všechno, co mohli dát...

Bratr Christian chtěl jednoho dne po odpovídání kompletáře, i když už bylo pozdě, setrvat ještě chvíli v tiché adoraci. Zanedlouho uslyšel čísi tichou modlitbu. Vzpomíná: „Jazyk arabský a francouzský se mísí navzájem, proplétají se a spojují. Muslim přivolává Krista. Křesťan se podvoluje Božimu plánu se všemi věřícími...“

„Jsme vyzváni k tomu, abychom dali Bohu k dispozici vlastní dobrotivost, naše přátelství, všechny věci, které doléhají do lidského srdce,“ zapsal jednoho dne bratr Luc.

**„Kdo svůj život pro mne ztratí,
nalezne ho“ (Mt 16,25)**

„Cílem, kvůli kterému ordinace existuje, není ani tak snaha o dobročinnost tělesnou a o dosažení nejlepších výsledků z lékařského hlediska, ale vyjádření lásky k chudým a nešťastným v duchu skutečného přátelství,“ dosvědčoval bratr Luc. Naprostá nezištnost, s níž byla tato láska vyjadřována, odstraňovala bariéry a umožňovala vznik upřímných vztahů s místními obyvateli.

Darování se druhým – především svůj čas, své schopnosti, zájem o ně, náklonnost, péče – v konkrétních, běžných životních situacích bylo podle bratra Luca darováním se Kristu, realizací slov evangelia o ztracení života kvůli Němu. To „ztracení vlastního života“ je Ježíšem

Mniši trapistického kláštera v Tibhirine

nerozlučně spojeno se slibem nalezení života: „Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho.“ (Mt 16,25)

„Pokud chceš být šťastný,“ psal ve své duchovní závěti bratr Luc, „udělej někomu šťastným. Když přijímáme životy jiných, nacházíme svoji prvotní pravdu: sami jsme si život nedali. Touha zachovat ho pro sebe nás staví do protikladu s cílem našeho stvoření. Nejde o to, abychom věřili, že nám ten někdo odpoví stejně, že dostaneme náhradu – to by znamenalo touhu po zachování si života. Jestliže ten druhý neodpovídá, není to důležité, život totiž nacházíme v samotném aktu dávání.“

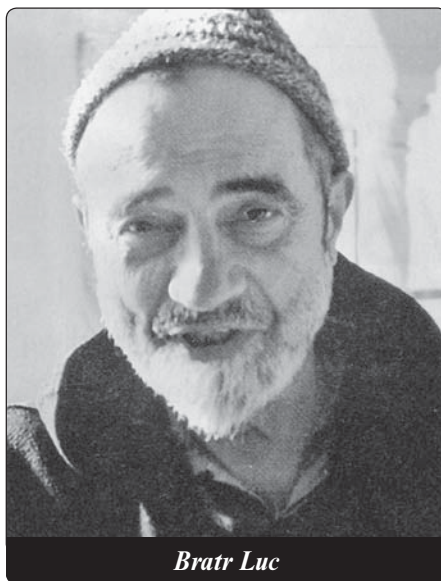
Samozřejmě, že taková láska, skutečná láska, je spojena s nutností přijmout utrpení, avšak – jak psal bratr Luc – „pouze člověk, který se ponoří na dno moře, se vrátí s dlaněmi plnými perel. Ten, kdo se spokojí s tím, že se jenom dívá z břehu, dostane jako odměnu přinejlepším prázdné škeble od ústřic.“

Stanovy řádu sv. Benedikta, podle něhož bratři žijí, říkají: „...projevovat úctu vůči všem lidem, ... obléci nahého, ... pomáhat v utrpení.“ Bratr Luc, podle mínění jiných, „nese na ramenou utrpení světa, které se jeho prostřednictvím dostávalo do Božího srdce“. „Jeho přítomnost Ježíšovi umožňovala přijímat ty prosté, doufající lidi a pečovat o ně tak jako kdysi v Palestině, a lidem upřímné víry dovolovala potkat Ježíše a svěřit se Mu, i když Ho neznali osobně,“ uváděl bratr Jean-Pierre.

Luc, kromě toho, že měl sám astma a bylo mu přes osmdesát, ačkoliv si občas posteskl, neustával v díle: „Rozhodně bude zapotřebí a pravděpodobně ještě po dlouhý čas nemůžeme odmítat to, že musíme s hrdinným úsilím pracovat za dva, poněvadž nám křesťanům to bylo uloženo...“

„Vztáhnou na vás ruce a budou vás pronásledovat“ (Lk 21,12)

Počátkem roku 1992 začíná v Alžírsku občanská válka, vzniká výjimečný stav. Rok nato dává Ozbrojená islámská skupina cizincům měsíc na to, aby zemi opustili. Bratři před sebou mají perspektivu toho, že musí odjet. Ohrožení je totiž velice reálné. Docházejí další a další zprávy o provedených vraždách. Nastražená auta, přestřelky, bomby v autobu-

Bratr Luc

sech... Přes 200 000 obětí během těch černých let...

Na Vánoce roku 1993 přicházejí do kláštera členové Ozbrojené islámské skupiny. Domluva s nimi není vůbec lehká... Dávají ultimátum: požadují peníze, léky a péči bratra Luca. Dokážou bratři zachovat neutralitu? Léky nemají. Podlehnout vydírání znamená popřít sami sebe... „Nedokážu si představit, že bych se zapojil do takové činnosti, to je proti podstatě mé existence, ztratil bych svůj řád hodnot, stal bych se někým jiným. Jaká by potom byla hodnota mého svědectví?“ argumentuje bratr Paul. Odmítnout požadavky znamená riskovat život nebo přijmout riziko ukončení zdejšího pobytu, možná už navždy. Ale kam jít, aby dílo Tibhirine mohlo pokračovat? Opustit obyvatelstvo okolních vsí, pro něž znamenají jedinou oporu? Jak by mohli zůstat znamením věrnosti?...

Velmi často se společně scházejí; každý z bratří vyjadřuje svůj postoj. Zaposlouchávají se do hlasu Ducha Svatého, který promlouvá ve společenství. Ježíšovým hlasem se pro ně stávají také slova těch, kteří žijí poblíž kláštera. „Vy máte ještě malou branku, kterou můžete utéct. Pro nás ale není žádná cesta, žádná branka,“ svěčuje se bratru Christophovi Mohammed, který pracuje na zahradě. Někdo jiný říká Christianovi: „Jestli odjedete, vezmete nám svoji naději a zbavíte nás naší vlastní naděje.“ A mladá dívka pokládá otázku: „Vy jste větev a my jsme ptáci. Jestliže odejdete, kde si budeme moci odpočinout?“ ...

„Ta otázka pochází od Tebe a osvobozuje mě v Otcově daru tím, že mě pojí s Tebou právě zde. (...) Odejít odtud by pro mě znamenalo konec směřování k Tobě, konec kráčení Tvými šlépějemi po té alžírské zemi,“ odhaluje bratr Christophe. A Luc objasňuje: „Moje přítomnost zde není nutná, ale může být užitečná. Takže za těchto podmínek dlužím sám sebe jiným – nemohu odmítnout Tibhirine. Příklad království tvé...“

„Milujte své nepřátele“ (Lk 6,27)

Přicházejí zvěsti o dalším vraždění. Chorvatští sousedé, Ben Youcef Zoubir, jejich mladičkový soused, zmasakrovaný vojenským nákladákem... Odpor se střídá s bezmocí, s přáním si nějakého zásahu, aby přestaly ty každodenní masakry... Poznávají, že to mohou uskutečňovat skrze výraznější angažovanost a důvěryplnější modlitbu.

„Ježíši, osvobod' mne z těch násilností, které se ve mně krčí jako zvíře. Zlidštili mne podle Tvých blahoslavenství,“ zapisuje svou zvláštní modlitbu Christophe. Bratr Luc během modlitby věřících prosí za milost umírání bez nenávisti. Ze srdcí bratří se dere modlitba: „Ježíši, odzbroj je, odzbroj nás...“

Dovolují Božímu slovu, aby je vedlo: „Dnes ke mně promlouváš z evangelia: »Milujte své nepřátele. Modlete se za ty, kteří vás pronásledují. Abyste byli syny svého nebeského Otce,«“ píše Christian. „Slyším Silvána [učedník sv. Pavla]: »Pán mě naučil milovat nepřátele. Bez Boží milosti nedokážeme milovat své nepřátele, avšak Duch Svatý učí lásce... Když se budeš modlit za své nepřátele, sestoupí na tebe pokoj.«“

Opakuje Ježíšovu otázku: „Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Činíte-li dobře těm, kteří dobře činí vám, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť totéž činí i hříšníci. Ale milujte své nepřátele; činite dobře těm, kdo vás nenávidí. Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno.“ (srov. Lk 6,27-37) „Milovat Boha vlastně znamená přijmout lásku bez varování,“ odhaluje bratr Luc. Christophe zpřesňuje: „Jde o lásku: bez

► výjimek, bez omezení. Neohraničená láska. Modlitba za ty, kteří zabíjejí člověka – i když nám ještě bezprostředně nehrozili, když pomíneme zbraně, jichž byli nepochybně schopni užít proti nám – to udržuje naši provázanost s nimi. Přípravuje nás to také vnitřně a určuje nás být Otcovými syny vůči bratrům, kteří jsou také jeho milovanými syny. (...) Musíme stále znovu procházet skrze pořádek přítomný v tom, čím jsme jedni pro druhé. Cesta, o které mluvím, není žádný výmysl. Ten, kdo se jí vydá, naruší kolem sebe všechny vražedné síly, všechn smutek světa. To není utopická fantazie. Je třeba projít tou cestou. To znamená: navzdory ranám, navzdory rozervání z ní neuhnout a až do konce se nedat nakazit a ovládnout duchem destrukce: v řeči, v péči, v dávání lásky – nic nezanechat, nikoho neopomenout...“

**„Dobře číňte těm,
kteří vás nenávidí“ (Lk 6,27)**

Nepodlehnutí duchovní nenávisti, destrukci... Toto úsilí se konkretizuje v asketické řeči Christiana a bratří: když druzí nazývají útočníky „teroristy“, oni je nazývají svými „bratry z hor“. Místní vojáky nazývají „bratry z nížin“. Bez ohledu na všechno kolem se snaží vidět v každém hodnotu člověka, Božího dítěte stvořeného k jeho obrazu. Dokonce i v té noci Božího narození, kdy se Christian ocitl tváří v tvář násilí. „Byl jsem nejenom strážcem svých bratří, ale zároveň jsem byl strážcem toho bratra, který stál proti mně a který musel mít možnost odhalit v sobě něco jiného než to, čím se stal. A po troškách se to vlastně stávalo, natolik, nakolik odstupoval od svých nároků, nakolik se snažil, aby porozuměl,“ vzpomíná.

Nepodlehnutí „duchovní destrukci“, to je také nevzdát se lásky, neodmítnout „bratřím z hor“ noční návštěvy, při nichž jejich ranění mohou dostat lékařskou pomoc od bratra Luca. Christophe poznamenává: „Bratr Luc je přijímá jako Tebe. Všichni jsou toho svědky...“

Jediná síla, která brání před zlem a jeho rozhodováním zabíjet, je *dar*. Vstoupit do Kristovy logiky: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechejte místo pro Boží soud. (...) Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasýť ho,

Mniši trapistického kláštera v Tibhirine

a má-li žízeň, dej mu pít... Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“ (Řím 12,18–21)

Christophe to vyjadřuje i ve své poezii: „I sňal David ze sebe zbroj, meč i pancíř. Máme být vybaveni jen nalahko. Vzal do ruky svou hůl. Máme držet pouze kříž Tvého vítězství, protože Ty nedáváš vítězit ani mečem, ani kopím. Ty jsi pánem bitev. Když mocní, násilníci a lháři vykřikují něco jiného a k tomu nás chtějí přinutit, stanovíš postupně svoje podmínky. Ne, to Ty jsi pánem boje, to Ty určuješ pravidla ukřižované Lásky. Naše nepřátelé odevzdávají do našich rukou pozvednutých k modlitbě. Mocí svého Dechu nám předáváš Opuštění, abychom je zasadili do dějin Alžírsko jako Kristův vklad do jeho obnovy...“

**„Ať žijeme, ať umíráme,
patříme Pánu“ (Řím 14,8)**

Bratři žijí i nadále jako doposud, nic nemění, jen kolem vládne temnota násilí... Luc vede kliniku, Christophe pracuje na zahradě, Jean-Pierre na tržnici, Amédée přijímá hosty na vrátnici. Další bratři se věnují plnění svých povinností. Ale zároveň odhalují nový, hlubší rozměr svého povolání – být řeholníky, přítomností evangelia mezi dvěma nepřátelskými silami... pomalu, krok za krokem všichni dozrávají k volbě: zůstat – kvůli církvi v Alžírsku, kvůli okolnímu obyvatelstvu, kvůli Kristu, který je sem vlastně povolal.

Bratr Christian ve svých dopisech nadřazeným píše: „Odjet, aniž bychom k tomu byli donuceni, by znamenalo vystavit je (okolní obyvatele) útokům a odvetným opatřením. (...) Angažujeme se v pomo-

ci ohroženým lidem, to znamená, že pokud odjedeme, za našimi zdmi se uhostí armáda, a naši sousedé vědí, co to pro ně znamená. Nemůžeme je s čistým srdcem zanechat v takovém postavení. Ten velmi konkrétní faktor nám dává pocit klidu. (...) Kromě toho láska neřiká »satis! (dost!) druhému, který má právo být nekonečně milován..., pokud s tím souhlasí. A to je vlastně tento případ...“

**„A tak i my jsme povinni položit život
za své bratry“ (1 Jan 3,16)**

Svatopostní doba roku 1996. Agónie Alžírsko trvá. Kristova agónie. Nejvyšší stupeň lásky. „A svůj život dávám... Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe.“ (Jan 10,17–18)

Noc z 26. na 27. března. Útočníci obklíčují klášter. Unášejí sedm bratří jako rukojmí. Za měsíc dávají ultimátum alžírské vládě. Požadují výměnu rukojmích. Marně. Uskuteční tedy to, co uvedli v ultimátu. Poblíž cesty z Alžírsko do Medey jsou 30. května nalezena těla zavražděných bratří.

V klášteře zůstaly jejich poslední zápisky. „Než mě Pán pozve k sobě, chci, aby Mír znovu zavládl v té zemi, kterou jsem miloval. (...) Nemyslím si, že násilí může vykořenit násilí. Můžeme existovat jako lidé pouze tehdy, jestliže budeme ochotni učinit ze sebe obraz Lásky – takové, jaká se ukazuje v Kristu, který spravedlivý chtěl nést úděl nespravedlivého...“ – píše v posledních hodinách Luc.

Po Christophovi zůstal deníček a v něm zápis: „Dějiny od nás čekají Tvůj Polibek pokoje. (...) Učini mě až po samou hranici služebníkem Tvého »milu-

ji« Zcela jistě nic mimo to mě nepřitahuje. Jsem zde, abych se pro Tebe stal Tebou. Od toho neupustím. Prosim Tě dnes o milost zůstat služebníkem a dát svůj život, tady, jako výkupné za pokoj, výkupné za život.“

Zůstala také Christianova závět: „Kdyby se mi jednoho dne stalo, že bych padl (...) jako oběť teroru (...), chtěl bych, aby moje společenství, má církev, má rodina pamatovali na to, že jsem dal život všem a této zemi. (...) Chtěl bych, až ta chvíle přijde, mít ten záblesk vědomí, abych mohl prosit o odpuštění Boha i své bratry v lidském společenství, abych stejně tak dokázal odpustit tomu, který mě uhodí. Nedokázal bych toužit po takové smrti, připadá mi důležité, abych to veřejně vyznal. Protože si skutečně nedokážu představit, jak by mě mohlo těšit, že by všechnen ten lid, který miluji, byl obviněn z mojí vraždy. To je příliš vysoká cena, aby za to, co možná bude nazváno »milostí mučednictví«, měl platit Alžírán, ať by to byl kdokoliv. (...) Má smrt dá zjevně za pravdu těm, kteří mě hned začali pokládat za naivního nebo idealistu: »Ať teď řekne, co si o tom myslí!« Měli by ale vědět, že bude konečně uspokojena má dychtivá zvědavost. Budu totiž smět, když to Bůh bude chtít, spojit svůj zrak s pohledem Otce, abych spolu s Ním kontemploval děti islámu tak, jak je vidí On, rozzářené chválou Krista, plody jeho umučení, obdařené darem Ducha Svatého, jehož skrytou radostí vždy bude obnovení přijímání, navracení podobnosti, ve hře s rozdíly. (...) A též tebe, příteli poslední chvíle, který nebudeš vědět, co činiš. Ano, tebe rovněž zahrnuji do toho svého »děkuji«, do toho »a-Dieu« – »s Bohem!«, jehož vidím v tvé tváři. A kéž je nám, šťastným lotrům, dáno se potkat v ráji, bude-li se to líbit Bohu, Otci nás obou. Amen!“

„Pokoj vám!“ (Jan 20,21)

Evangelia nekončí Ježíšovou smrtí. On vstane z mrtvých – jak předpověděl. Jak píše svatý Pavel: „Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.“ (Řím 6,5)

Zmrtvýchvstalý Kristus přichází k nám tak jako kdysi k apoštolům a říká: „Pokoj vám! Jako mne poslal Otec,

něco normálního, dál rozséváme zmar, bolest a smrt! Násilí a války přinášejí jenom smrt, říkají smrt! Násilí a války jsou jazykem smrti!

Po chaosu potopy, kdy přestalo pršet, objevila se duha a holubice nesoucí olivovou ratolest. Myslím dnes také na onu olivu, kterou jsme v Buenos Aires zasadili spolu s představiteli různých náboženství na náměstí de Mayo roku 2000 s prosbou o mír, aby už nebyl chaos, nebyla válka.

A v tomto bodě se ptám: Je možné se vydat jinou cestou? Můžeme vyjít z této spirály bolesti a smrti? Můžeme se naučit znovu kráčet cestami pokoje? S prosbou o pomoc Boží před mateřským zrakem *Salus populi romani*, Královny míru, chci odpovědět: Ano, je to možné pro všechny! Tento večer bych rád, abychom ze všech částí země křičeli: Ano, je to možné všem! A dokonce bych chtěl, aby každý z nás, od nejmenšího po největšího, až k těm, kdo jsou povoláni vládnout národům, odpověděli: Ano, chceme to! Může křesťanská víra mne vybízet hledět na Kříž! Jak bych si přál, aby všichni muži a ženy dobré vůle na chvíli pohlédli na Kříž! Tam je možné číst odpověď Boha; tam se na násilí neodpovědělo násilím, na smrt se neodpovědělo jazykem smrti. V tichu Kříže umlká řinčení zbraní a mluví jazyk smíření, odpuštění, dialogu a pokoje. Chtěl bych prosit tento večer Pána, abychom my křesťané, bratři jiných nábo-

ženských vyznání, každý muž a žena dobré vůle mocně křičeli: Násilí a válka není nikdy cestou míru! Každý ať se osmělí pohlédnout do hloubi vlastního svědomí a naslouchá onomu hlasu, který praví: Vyjdi ze svých zájmů, které umrtvují srdce, překonej lhostejnost vůči druhému, která znecitlivuje srdce, překonej svoje důvody smrti a otevři se dialogu a smíření; pohleď na bolest svého bratra – myslím na děti, jenom na děti – pohleď na bolest svého bratra a nepřidávej další bolest, zadrž svoji ruku, zrekonstruuji rozbitou harmonii a to nikoli střetem, ale setkáním! Ať skončí lomoz zbraní! Válka znamená vždycky konec míru, vždycky je porážkou lidství. Necht' zaznějí znovu slova Pavla VI.: „Už nikdy válka jedněch proti druhým, nikdy více, nikdy!... Už žádná válka, už žádná válka!“ (*Promluva k Organizaci spojených národů*, 4. října 1965) „Mír se utvrzuje pouze mírem, který není odtržen od povinnosti spravedlnosti, ale je ožívován vlastní obětí, slitováním, milosrdenstvím a láskou.“ (*Poselství ke Světovému dni míru*, 1976) Bratři a sestry, odpuštění, dialog a smíření jsou slova pokoje: pro milovaný syrský národ, pro Blízky východ a pro celý svět! Modleme se tento večer za smíření a mír, přičiňme se o smíření a mír a staňme se všichni v každém prostředí muži a ženami smíření a míru. Tak se staň!

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

tak já posílám vás.“ (Jan 20,21) „Posílá vás do světa jako ty, kteří mají činit pokoj. Vaším úkolem je hlásat jeho pokoj a moc všude tam, kam půjdete,“ promlouval blahoslavený Jan Pavel II. a říká nám i dnes: „Církev vám dnes říká: Jestliže toužíte po pokoji, otevřete svá srdce Kristu; jestliže toužíte po pokoji, přijměte Krista, přijměte Ho jako Božího Syna, přijměte Ho také v tajemství jeho člověčenství, přijměte Ho také v jiných lidech. Vnímejte Krista v každém, kdo s vámi sdílí hodnoty lidské přirozenosti. Vycházejte Mu vstříc a nacházejte Ho v každém ubohém a osamělém, v nemocném, zmučeném a zoufalém, starém a nechtěném – ve všech, kteří čekají na váš úsměv, kteří potřebují vaši pomoc, kteří lační po va-

šem porozumění, po vašem pochopení a po vaší lásce. A když uznáte a přijmete Ježíše ve všech lidech, tehdy – a pouze tehdy dostanete podíl na pokoji jeho Nejsvětějšího Srdce. Jestliže toužíte po pokoji, pracujte pro věc spravedlnosti; jestliže toužíte po pokoji, vystupujte na obranu života; jestliže toužíte po pokoji, hlásejte pravdu; jestliže toužíte po pokoji, všechno, co byste chtěli, aby vám lidé činili, i vy jim činite.“ (srov. Mt 7,12)

Z *Mihujcie sie!* 2/2013
přeložila -vv-

Poznámka: O hrdinské smrti mnichů vyšly v češtině také knihy *Trapisté z Tibhirine* (Karmelitánské nakladatelství) a *Poslední mnich z Tibhirine* (Portál, s. r. o.).

Jediná Kristova oběť

Na mši sv. můžeme pohlížet z různých hledisek: z hlediska liturgického, historického, mravního atd. Ovšem nejdůležitějším hlediskem je její obětní charakter, protože ten je pro ni podstatný. Věnujme mu nyní chvíli pozornost, abychom tak alespoň trochu pronikli pod povrch velikého tajemství naší víry, které je pevnou součástí našeho křesťanského života.

Oběť

Oběť náleží k samotné podstatě náboženství a je stará jako náboženství samo. Lidé už od počátku obětováním darů a jejich zničením či změnou vzdávali úctu božskému majestátu a vyjadřovali svou úplnou závislost na něm, svou vděčnost za jeho dary, svou prosbu o dary nové i odprošení svých hříchů. Tak první lidé obětovali Bohu plody země nebo nejlepší kusy ze svých stád. Později Bůh sám stanovil v mojžišském Zákoně různé typy obětí, jak se s nimi můžeme setkat na stránkách Starého zákona.

Všechny tyto oběti byly však pouze stínem a předobrazem oné oběti, která jediná mohla být skutečně hodna Boha, totiž oběti Bohočlověka, našeho Pána Ježíše Krista. V tomto smyslu se Církev modlí o 16. neděli v liturgickém mezidobí v modlitbě nad dary: „Bože, podle tvého ustanovení máme účast na jediné a dokonalé oběti Kristově, v níž všechny dřívější oběti našly smysl a dovršení...“⁽¹⁾

Kristova oběť na kříži

Pán Ježíš Kristus se stává knězem už od chvíle svého Vtělení, tedy od okamžiku, kdy se on, Syn Boží, stává v lůně Panny Marie člověkem. (srov. Žid 10,5-9) Je tomu tak proto, že je pomazán na kněze ne nějakým vnějším pomazáním, ale samotným svým božstvím, které se vylévá na jeho lidství, sdílí se tomuto lidství.

Pán Ježíš tedy byl a na věky je bytostně knězem, tedy prostředníkem mezi Bohem a lidmi, a všechny jeho skutky jsou nutně kněžské.

Přesto však celá jeho existence a veškerá jeho činnost jsou oduševňovány jeho nejvyšší obětí na kříži a zaměřeny k ní: on sám ji nazývá „svou hodinou“ (srov. např. Jan 13,1).

Tato Kristova smrt na kříži byla navenek nepříliš významnou událostí v jedné zapadlé zemi na okraji velkých civilizací.

Avšak ve skutečnosti, v očích Božích, se jedná o oběť, která je středem, k němž vše předešlé směřuje a od něhož se všechno následně odvozuje; středem, který dává všemu ostatnímu smysl a jednotu.

Oběť mše svaté

Kristova oběť na kříži, která má takové kosmické rozměry, je jediná a víc než dostatečná. Avšak náš Pán chtěl, aby tato jeho oběť mohla být zpřítomňována lidem všech dob a míst, aby tak mohl všem lidem přivlastňovat její plody. Jak ale po svém slavném nanebevstoupení uskutečnil tento svůj záměr? Abychom mohli odpovědět na tuto otázku, musíme se vrátit časově o něco zpět před oběť na Kalvárii, kdy Pán slavil se svými apoštoly Poslední večeři. Ježíš tehdy předznamenal svou oběť na kříži a předem ji uskutečňuje, když obětuje sám sebe pod způsoby chleba a vína. Zároveň v tomto okamžiku ustanovuje svátost Eucharistie a apoštoly za své kněze. A je to právě svátost Eucharistie, slavená kněžími,

kteří umožňuje ono zpřítomnění jediné Kristovy oběti.

K tomuto zpřítomnění Kristovy oběti dochází přesně ve chvíli eucharistické konsekrace. Kněz se tehdy ztotožňuje se samotným Kristem a pronáší slova: „*Toto je moje tělo, které se za vás vydává... Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná.*“ Tato slova na základě zcela jedinečné síly Ducha Svatého působí změnu chleba a vína v tělo a krev Ježíše Krista. Kristus se tak zpřítomňuje skutečně a podstatně se svým tělem, krví, duší a božstvím. Z původního chleba a vína zůstávají zachovány pouze jejich způsoby, které skrývají našim zrakům skutečně přítomného Pána a zároveň na něj ukazují. Máme zde tedy stejný obětní dar jako při oběti na kříži, totiž samotného Krista. Jediný rozdíl spočívá v tom, že na kříži byl přítomen ve vlastní podobě, zatímco na oltáři je pod způsoby chleba a vína.

Toto je však pouze počátek totožnosti mezi obětí na kříži a obětí mše sv. U obou obětí je stejný také hlavní kněz, kterým je opět samotný Kristus, a je zde i totéž vnitřní obětování jeho Srdce. Timto vnitřním obětováním Ježíšova Srdce se myslí jeho postoj synovské poslušnosti k Otci a spásonosné lásky k nám, lidem, který jako jediný dával výkupnou hodnotu jeho smrti na kříži a který přetrvává neměnný v jeho

Syrský nuncius o ohlasu Dne modliteb za mír

Apoštolský nuncius informoval z Damašku o tamějším průběhu Dne modliteb a půstu za mír:

„Každá náboženská komunita připravila svoji bohoslužbu podle svých možností. V některých zónách, jak známo, nepanuje situace vhodná pro večerní modlitbu. Dozvěděl jsem se však, že proběhla všude. Tady v Damašku se konala velmi slavnostně zvláště v řeckokatolické melchitské katedrále. Přítomni byli katoličtí i pravoslavní biskupové, několik vládních představitelů a také zástupci muslimské obce. Vigilie trvala dvě hodiny, od 18 do 20 hodin a měla velký ohlas také v médiích.

Konala se v Damašku i na jiných místech v Sýrii.“

Mons. Zenari komentoval také sobotní vigílii, které předsedal na náměstí Svatého Petra papež František:

„Myslím, že má obrovský ohlas. Tady ze svého místa vidím, že tato papežova iniciativa byla přijata opravdu mimořádně. Lidé, se kterými jsem mluvil, mi říkali, že slova a myšlenky Svatého otce velice silně zapůsobily. Přál bych si, samozřejmě, aby na celém světě měly stejný pozitivní ohlas a ovlivnily určitá rozhodnutí.“

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Hledejte a naleznete (2)

Ježíš Kristus nás ujistil, že každý, kdo upřímně hledá pravdu, zcela jistě ji najde (srov. Lk 11,9) a bude v ní odpověď na otázku o konečném smyslu lidského života. Neuvěřitelný příběh obrácení Scotta Hahna, jednoho z nejvýznamnějších současných amerických katolických teologů, svědčí o tom, že upřímné a nekompromisní hledání pravdy vede vždy k odhalení, že plnost Božího zjevení je možné najít pouze v katolické církvi.

Na cestě do církve katolické

Šťastnou souhrou okolností se do Scottova vlastnictví dostala cenná sbírka knih, jak se později ukázalo, známého katolického kněze, bibliisty. Po večerech věnoval mnoho hodin četbě těch katolických knih a byl uchvácen jejich hloubkou. Za několik týdnů se v něm zrodilo silné přesvědčení, že ho Kristus volá do katolické církve. Byla to myšlenka, která ho vyděsila, poněvadž byl až do té doby přesvědčen, že žádný myslící křesťan nemůže být katolíkem. Začal Boha horoucně prosit o světlo a o rozpoznání toho, zda je skutečně plnost zjevené víry v církvi katolické.

V té době vedl Scott dlouhé teologické diskuse se svým přítelem Gerrym Matickem, který byl skutečně Biblií naprosto fascinován, ale zároveň katolickou církev nenáviděl. Scott se mu svěřil s tím, že vlastní početnou sbírku katolických knih a že při jejich četbě objevil existenci nejskvělejších světových teologů, takových jako Joseph Ratzinger, Jean Danielou, Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac a R. Garrigou-Lagrange. Gerry se o tom chtěl sám přesvědčit, proto v průběhu jednoho měsíce přečetl všechny knihy, o kterých mu Scott říkal. Po jejich četbě došel k závěru, že celá doktrína katolické církve má biblické zdůvodnění a že katolická víra je neocenitelným pokladem pro každého člověka. Gerry společně se Scottem se pokoušeli najít nějaké chybné body katolické doktríny. Ovšem pokaždé našli odpověď, kterou nemohl nikdo zpochybnit.

Poslední překážka – mariánský kult

V té době někdo Scottovi poslal poštou růženec z umělé hmoty. Když se na něj zadíval, uvědomil si, že před ním zbyla jenom jedna překážka v přestoupení do katolické církve, a to kult Panny Marie. Scott v tichosti vlastní pracovny pro-

sil v modlitbě ze srdce o to, aby dokázal porozumět tomu, co katolická církev učí o Marii, Matce Krista, a potom se poprvé v životě pomodlil růženec, do kterého vložil úmysl po lidské stránce naprosto beznadějný. Za tři měsíce se přesvědčil, že jeho prosba byla vyslyšena. Poděkoval Bohu za jeho nekonečné milosrdenství a odprosil ho za svoji slepotu a nevědomost. Od této chvíle se začal denně modlit růženec. Uvědomil si, že modlitba růžence čerpá celou svou moc z tajemství Vtělení a že je opravdu skutečnou zbraní proti silám zla. Bůh si vybral Marii, aby se v jejím lůně Druhá osoba Svaté Trojice stala skutečným člověkem a dokonalá dílo našeho vykoupení.

Zpráva o sblížení se Scotta s katolickou církví, o jeho flirtu s „babylonskou nevěstkou“, se rozléla mezi jeho přáteli a známými. Jeden z nich, Chris, Scottovi zatelefonoval a ironicky se zeptal, zda se už klaní Marii. Scott popřel, že by se katolíci Marii klaněli, ale že jí vzdávají čest. Chris ale tvrdil, že to pro něj není žádný rozdíl, poněvadž čest vzdávaná Marii katolíky nemá žádné biblické opodstatnění. Scottova odpověď byla rozhodná. Nejdříve příteli objasnil, že Ježíš žil podle přikázání Desatera, čili také plnil přikázání „cti otce svého i matku svou“. Hebrejské slovo „ctít“ znamená doslovně „vzdávat chválu“. Ježíš Kristus ctil stejně nebeského Otce jako i svou pozemskou matku, Marii. Je samozřejmé, že všichni, kdo v Krista věří, ho mají následovat a Marii vzdávat čest tak, jak to dělá on. To je hlavní motiv mariánského kultu v katolické církvi. V Bibli čteme: „Budou mne blahoslavit všechny národy.“ (Lk 1,48) Růžencová modlitba je jenom naplněním těchto slov evangelia.

Scott se přesvědčil, že denní modlitba růžence mu pomáhá odhalovat teologický smysl biblických textů. Tato modlitba rozvíjela smysl víry, teologickou intuici,

oslaveném stavu v nebi, jak na to ukazuje i obrazné vyjádření Zjevení sv. apoštola Jana: „A viděl jsem... Beránka, který vypadal jako zabíjý.“ (Zj 5,6) Rozdíl mezi obětí na kříži a eucharistickou obětí je pouze v tom, že na kříži obětoval Pán Ježíš sám sebe bezprostředně, zatímco při mši sv. tak činí prostřednictvím svých kněží.

A konečně máme jak v oběti na kříži, tak v mešní oběti vnější obětování: Na kříži k němu došlo fyzickým oddělením krve Páně od jeho těla, působícím jeho smrt, které je pak při mši sv. představováno oddělením mystickým čili svátostným, neboť „Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá“ (Řím 6,9). Toto mystické čili svátostné oddělení Kristovy krve od jeho těla spočívá ve skutečnosti dvoji konsekrace, totiž ve skutečnosti, že kněz proměňuje odděleně chléb v tělo Kristovo a víno v jeho krev. Tato oddělená konsekrace chleba a vína je – podle slov sv. Řehoře Nazíánského – „jako meč“, který rozděluje „prostřednictvím nekrvavého rozdělení těla a krev Páně“. ⁽²⁾

Máme tedy v oběti na oltáři tentýž obětní dar, téhož hlavního kněze a totéž vnitřní a vnější obětování jako při oběti na kříži, pouze způsob oběti je odlišný. V této souvislosti můžeme citovat zlatá slova Tridentského koncilu: „Vždyť jde o jednu a tutéž oběť a sám Ježíš ji přináší skrze službu kněží, on, který jednoho dne obětoval na kříži sám sebe: různý je pouze způsob, jímž se oběť přináší.“ ⁽³⁾

Vidíme tedy, že mše sv. je obětí samotného Krista, obětí nekonečné ceny, již můžeme Bohu nejlépe vyjádřit své klanění, své díky, svou prosbu i odprošení svých hříchů. A nejenom to: můžeme při ní i spoluobětovat sami sebe, neboť při mši sv. celá Církev obětuje a je obětována. To učí stručně a hluboce II. vatikánský koncil, když říká o věřících: „Účastí na eucharistické oběti, která je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života, podávají Bohu božský dar a s ním i sebe samotné.“ ⁽⁴⁾

Z časopisu AMEN 4/99

⁽¹⁾ Český misál pro neděle a význačné dny liturgického roku. Praha, Zvon 1995, s. 188.

⁽²⁾ Epistola CLXXI: PG 37, 280-281.

⁽³⁾ DS 1740. Cit. in: KKC 1367.

⁽⁴⁾ Lumen Gentium, 11.

► a rovněž obohacovala intelektuální schopnosti, učila „logice lásky“.

Scott poznával vnitřní život Nejsvětější Trojice jako jediné věčné Svaté rodiny: Otce, Syna a Ducha Svatého. Byl již přesvědčený, že to pozemské zobrazení Svaté rodiny se nachází v katolické církvi.

Papež a učitelský úřad církve

Aby se utvrdili v tom, že jsou na správné cestě, Scott a Gerry si domluvili setkání s jedním z nejproslulejších kalvínských teologů – s doktorem Johnem Gerstnerem, který katolickou církev líčil jako „satanovu synagogu“. Během diskuse žádal o biblické zdůvodnění instituce papežství. Scott tehdy poukázal na text Mt 16,17–19, v němž Ježíš dává Šimonovi nové jméno – Petr (čili Skála); potvrzuje, že na něm zbuduje svou církev, a odevzdává Petrovi klíče od nebeského království. Když Ježíš mluví o „klíčích od království“, navazuje na text Iz 22,20–22, v němž čteme, že král Ezechiáš jmenuje Eljakíma novým správcem svého paláce a odevzdává mu „klíče od království“. Když Ježíš předal Petrovi „klíče od království“, ustanovil tehdy Petrův primát, aby v jeho jménu řídil církev, která je jeho královstvím na zemi. Úřad Petrova primátu je odkazován dalším nástupcům.

Scott vysvětloval, že v jádře Pisma svatého je smlouva chápána jako svatý rodinný svazek Boha s lidmi, a proto biblická koncepce Boží rodiny dává smysl celému učení katolické církve. Mluví o Marii jako o matce všech věřících, o papeži jako o otci, říká, že svatí jsou našimi bratry a sestrami a že liturgické svátky jsou rodinnými slavnostmi.

Během mnohahodinové diskuse s doktorem Gerstnerem se Scottovi a Gerrymu nedostalo uspokojujících odpovědí, což je ještě více utvrdilo v přesvědčení o pravdivosti katolické doktríny. Cítili se podvedeni Lutherovou a Kalvinovou doktrínou.

Dali Gerstnerovi na vědomí, že od časů, kdy Luther zpřetrhal svazky s katolickou církví, vzniklo kolem 25 000 různých protestantských denominací a podle mínění odborníků se každý týden oddělí pět nových. Každý z těchto odštěpenců tvrdí, že jejich jedinou autoritou je Bible a že se opírají o Ducha Svatého. Scott použil srovnání se vznikem Spojených států amerických. Zakladatelé USA se

Scott Hahn

neomezili na sepsání ústavy, ale vytvořili stát, který má prezidenta, senát, kongres a nejvyšší soud. Úlohou státních institucí je interpretace ústavy a vtělení jejích zásad do života. Jestliže je něco takového nutné pro řízení jednoho státu, tím více jsou zapotřebí odpovídající struktury k řízení společenství církve, které zahrnuje celý svět. Ježíš řekl Petrovi: „Ty jsi Petr (čili Skála) a na té Skále postavím svou církev, a brány pekelné ji nepřemohou.“ (Mt 16,18) Kromě Pisma svatého a svého Ducha nám dal Ježíš církev, v ní učitelský úřad s papežem, biskupy a koncily, jejichž úkolem je řádné interpretování textů Pisma svatého a jejich vtělování do života.

Scott Gerstnerovi objasnil, že Bible nikde netvrdí, že slovo Boží je pouze v Písmu svatém. Naopak říká jednoznačně, že slovo Boží je přítomné v Tradici církve (2 Sol 2,15; 3,6) a rovněž v jejím učení a hlásání (1 Petr 1,25; 2 Petr 1,20–21; Mt 18,17). V Písmě svatém se nachází potvrzení katolické zásady *sola verbum Dei* – „pouze slovo Boží“. Avšak není tam potvrzení protestantského *sola scriptura* – „pouze Písmo svaté“. Doktor Gerstner zarytě tvrdil, že učení papežů a koncilů je v rozporu s Písmem svatým, avšak nedokázal uvést žádné zásadní argumenty na podporu svých tvrzení. Scott ho prosil o upřesnění, které interpretace Pisma má na mysli. Víme, že kánon textů Nového zákona byl definitivně schválen roku 393 na synodě v Hippo a potvrzen o čtyři roky později na synodě v Kartagině. Výsledky těchto dvou synod byly předloženy papeži, který je schválil. Tak tedy existu-

je neomylná autorita církve, rozhodující konečně o tom, které texty jsou kanonické a které ne, a podává jejich odpovídající interpretaci.

Neomylnost papeže

Gerstner však oponoval a ptal se, na jakém základě katolíci tvrdí, že Kristus Petrovi zajistil neomylnost jeho učení. Scott potom poukázal na fakt, že protestanti stejně jako katolíci jsou přesvědčeni, že Kristus Petrovi zajistil neomylnost, o čemž svědčí dva Petrovy listy, které se nacházejí v Novém zákoně. Není tedy důvod k pochybnostem, že tu neomylnost Petr měl a mají ji i jeho nástupci, když v Kristově jménu vyučují v zásadách víry a morálky.

Jestliže věříme, že knihy Nového zákona jsou neomylným slovem Božím, je potom absurdní tvrzení, že byly ustanoveny papeži a koncily, které v těch věcech nemají Bohem jim udělený dar neomylnosti.

Navzdory těmto argumentům Gerstner nadále tvrdil, že pro protestanty kromě Pisma svatého neexistuje žádná neomylná autorita, a co se týče kánonu knih Nového zákona, že máme k dispozici pouze omylnou sbírku neomylných dokumentů.

Scott a Gerry byli rozčarováni průběhem té diskuse a divili se tomu, jak ubohé a rozporuplné je poselství protestantské křesťanské tradice. Je přece logické, že poslední autoritou pro každého křesťana má být buďto Bible a církev, nebo žádná z nich.

(Dokončení)

Z *Milujcie sie!* 3/2010 přeložila -vv-

Církev zde bude stále

Vlastním důvodem naší důvěry v církev nemůže nikdy být zářivá podoba církve na tomto světě: Ta sice byla a je stále a všude – ale existuje právě tak stále a všude nápadný protiklad tohoto stavu.

Tak musí ztroskotat na tvrdých skutečnostech už všechna romantika původní církve, kde bychom čekali v prvních křesťanských generacích svatost a velikost: křesťanští manželé Ananiáš a Safira se pokoušeli podvést apoštola Petra. V Pavlově společenství v Korintu existoval případ incestu a odporu proti apoštolovi. Ve Filipech byly – jak bychom dnes řekli – angažované spolupracovnice sv. Pavla, Evodia a Syntyche, které se spolu tak hádaly, že je musel Pavel vážně pokárat.

Ano, i Pavel sám se na jedné cestě oddělil od Marka a Barnabáše kvůli zřejmě neodstranitelným názorovým odlišnostem. Konečně existovala už okolo roku 70 – podle nejnovějších bádání – vzpoura proti kněžím, takže římský biskup tam musel energicky zasáhnout.

Církev neměla tedy nikdy tu neposkvrněnou podobu, kterou by měla mít. Proto také neudivuje, že ti, kteří se považovali za zvláště zbožné, v tom vždycky viděli pohoršení a zakládali svoji vlastní „církve bezúhonných“. Ale církev se vždy ukázala jako velká realista, která vždy a všude počítala a počítá se selháním svých členů. Ne nadarmo založil sám Pán Ježíš svátost odpuštění hříchů, protože znal lidské srdce až do jeho hloubky.

Ale nedá se říci, že by pastýři a členové církve vždy a všude správně reagovali na požadavky dějin. Přitom se naopak mnozí i dodatečně dopustili zjevných chyb. Nebylo tedy osudné, že se papež Klement V. nedal odradit námitkami francouzského krále Filipa a vydal vcelku jistě nevinný řád templářů napospas krvavé záhubě?

Celá biskupství – dnes bychom řekli biskupské konference – propadla v průběhu ariánské krize 4. a 5. století bludnému učení. V 16. století následovali biskupové Anglie s výjimkou sv. Jana Fishera ze slabosti a zbabělosti krále Jindřicha VIII. v odpadu od papeže a církve a podobně stál francouzský episkopát v konfliktu o odluku církve od státu na straně Ludvíka XIV. proti papeži. Skoro po dvě století

podporovali francouzští biskupové blud jansenismu. Výjimek nebylo mnoho. (...)

Toto všechno neplní listy kroniky církve slávou. Nemůžeme ovšem svoji důvěru vkládat nakonec do moudrosti a síly pastýřů.

Církev totiž není závislá ani na neposkvrněnosti ani na zdatnosti svých pastýřů a jejich věřících. To, co ale zaručuje její zakladatel, Bohočlověk Ježíš Kristus, je její neotřesitelný základ a neotřesitelné setrvání v pravdě až do jeho příchodu na konci časů.

To znamená, že církev, když stále mluví závazným způsobem, nikdy nemůže hlásat omyly ve víře, že její svátosti, pokud se udělují podle pokynů církve, přinášejí vždy jim vlastní působení milostí a že její hierarchicko-svátostná struktura primátu, biskupství a kněžství zůstane neporušeně zachovaná. Právě tím je dána záruka, že milost vykoupení lidstva zůstane zachovaná všem generacím, dokud Pán nepřijde znovu. (...)

Pouhá existence církve v roce 2007 už je nepopíratelným důkazem její trvanlivosti. V celé síle své přesvědčivosti se ukazuje, když se díváme zpět do dějin, že se církev ve své trvalosti osvědčila. Přitom vychází najevo, že už začátky církve se vyznačovaly vnitřními protiklady a byly vystaveny vnějšímu pronásledování, které s sebou přinášelo věroučné a institucionální odloučení od synagogy. (...)

Konflikty týkající se věrouky nebyly vůbec ukončeny uznáním křesťanství Konstantinem Velikým, ale zostřeny, jak ukazuje desetiletí trvající ariánská krize. (...)

Pozdní antika se vyznačovala také stále znovu propukajícími věroučnými omyly – uveďme monofyzitismus, monoteletismus, donatismus a jiné hereze.

Tyto dějiny heretických sporů a tím také ovšem ohrožení původní křesťanské, katolické víry mají od té doby – kromě krátkých přerušení – stále nová pokračování, která vyústila nakonec do velkého rozkolu ve víře v 16. století, který dosud nebyl překonán. Právě v německy mlu-

vících zemích odpadly okolo roku 1530 skoro čtyři pětiny obyvatelstva k Lutherovi a jiným novotářům a zbytek křičel: „Smrt papežů!“

Anglie, Skotsko, Skandinávie, část Polska, Maďarska a nemalé části Francie se oddělily od církve. V podstatě zůstaly věrné Itálie a Španělsko, Bavorsko a s námahou Bavyry politicky určovaná biskupství Kolín a Münster.

Naproti tomu politická násilná opatření útlačení církve, jako třeba Francouzskou revoluci a ateistickými diktátory 20. století, stála sice mnoho krvavých obětí, ale stav církve ohrozila daleko méně než uvnitř působící omyly.

Tak tomu vždycky bude: církev přečkála útoky zuřící v ní i kolem ní po 2000 let. Ne vždycky zářící, ne triumfální, ale nezlomená. Tu a tam proražená, někdy se zlomeným stěžněm a potrhanou plachtou, ale potopena Petrova lodička není. A jestli se tak dosud nestalo, zůstane to tak i nadále – i podle pouhého lidského odhadu.

Všimněme si ale nejenom často námáhavého přetrvávání církve v bouřích dějin, ale také velkých duchovních, kulturních a mravních hodnot, které lidstvu zprostředkovala. Je nesporné, že všechno to, co dnes považujeme za západní kulturní dědictví, počínaje uměním až k vědě, i v technice, vyrostlo z mateřské půdy církve. Ta instituce, která zaváděla vědecký pokrok ve všech staletích, univerzita, je legitimní dcerou církve.

Nehledě na umění ve všech jeho oblastech. Kde našla mateřskou půdu všechna umění až do dnešní, všechno zpochybňující kulturní revoluce šedesátých a sedmdesátých let, když ne v církvi?

Především je tu ale onen přirozeně dávno zesvětštělý respekt před osobností a svobodou jednotlivce, který se vytvořil z podobnosti člověka k obrazu Božímu, a povolání člověka ke spáse v Kristu, což dnes už sotvakdo poznává jako dědictví minulosti žijící z ducha církve. Něco z těchto všech předkřesťanských a mimokřesťanských kultur je vidět v židovství – něco zásadně nového, čehož byla církev od počátku hlasatelem, to jsou soucit, láska k bližnímu, láska k nepřátelům...

Z VISION 2000 – 2/2013

(Úryvky z knihy *Licht und Schatten*, Sankt Ulrich Verlag, 2007)

přeložil -mp-

Pondělí 23. 9. 2013: 6:05 Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Zhora dané: Vendelín Baláž **6:45** Přejeme si... **7:00** V pohorách po horách – Bystrá **7:10** Až na konec světa **8:10** Berú nás **8:35** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (80. díl) **10:00** Nedělní čtení: 25. neděle v mezidobí **10:30** BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum **10:50** Chceme sa opít **11:00** NOEkreace (193. díl) **11:10** S Bohem podél Rio Maraňon **11:30** Živá historie – Hrad Strečno **11:40** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:40** Neřež v COOLTOURu 2011 **13:00** Pláč uprostřed ticha **13:40** Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **14:40** Noční univerzita: P. ThLic. Marcel Puvák – Symboly a mše svatá (2. část) **15:40** V souvislostech (20. díl) **16:00** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **16:40** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. **17:00** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **18:00** Strom života **18:25** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **18:30** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka [P] **18:35** Pútník **18:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **19:05** Ars Vaticana (22. díl) **19:20** Kapucín **19:30** Přejeme si... **19:45** Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 [P] **21:05** Na koberečku [P] **21:20** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **21:35** Terra Santa News: 18. 9. 2013 **22:00** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **23:10** Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Kulatý stůl: biskup Weber.

Úterý 24. 9. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 **6:15** Zahajovací koncert z Terchové 2013/SK/ **7:50** Večer s dokumentem: Moravská Hellas, Hra na krále, Majstr **9:00** Strom života **9:25** Proplout Svatou zemí **9:30** Skautské návraty **9:45** Poselství svatých: Thomas Merton **10:00** Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **11:40** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **11:45** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. **12:15** Budu pomáhat: Duhová prádelna **12:20** Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 **12:30** Ars Vaticana (22. díl) **12:40** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **13:15** Kde se dělá dobro **13:40** V pohorách po horách – Bystrá **13:50** Vzdálená pobřeží ticha **14:25** Kulatý stůl: biskup Weber **16:00** Chceme sa opít **16:10** Přejeme si... **16:25** Zambijský Bambo **16:50** Soucitná srdce **17:05** Za závojem **18:00** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka **18:25** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť [P] **18:35** NOEkreace (193. díl) **18:45** Zpravodajské Noeviny (517. díl): 24. 9. 2013 **19:00** P. S. **19:00** Sešli se, aby pomohli... (2013) [L] **21:00** Dotek naděje **21:20** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. **21:40** Zpravodajské Noeviny (517. díl): 24. 9. 2013 **22:00** P. S. **22:10** Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 **22:20** Zo života **22:40** BET LECHEM – vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum **22:55** Terra Santa News: 18. 9. 2013 **23:15** Rok vína **23:40** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **0:00** Cvrlikání (21. díl): Hukl.

Středa 25. 9. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (517. díl): 24. 9. 2013 **6:20** Noční univerzita: P. ThLic. Marcel Puvák – Symboly a mše svatá (2. část) **7:20** NOEkreace (193. díl) **7:30** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **7:45** Ars Vaticana (22. díl) **8:00** Život zvířeti **8:40** Sýrie – kolébka

křesťanství **9:00** Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 **9:10** Za závojem **10:05** Poselství svatých: Thomas Merton **10:20** Generální audience [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů **2012, 1. díl** [P] **14:10** Krajane z Gerniku **14:45** Na koberečku **14:55** S Bohem podél Rio Maraňon **15:15** Strom života **15:40** Zpravodajské Noeviny (517. díl): 24. 9. 2013 **16:00** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **16:55** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible II. [P] **17:10** Cvrlikání (21. díl): Hukl **18:20** Zprávy z Věčného města: 23. 9. 2013 **18:30** Bible pro nejmenší: Josef otrokem [P] **18:35** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **18:40** Kouzlo strun **18:55** NOEkreace (193. díl) **19:05** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl) [P] **19:20** Terra Santa News: 25. 9. 2013 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** 869 [P] **21:30** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla [P] **22:35** Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:05** Generální audience papeže **23:35** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **0:10** Zahajovací koncert z Terchové 2013/SK/.

Čtvrtek 26. 9. 2013: 6:05 Zo života **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl) **7:00** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **7:30** Živě s biskupem: Mons. František Radkovský **8:50** Přejeme si... **9:05** Zambijský Bambo **9:30** Terra Santa News: 25. 9. 2013 **9:50** Chceme sa opít **10:05** Kulatý stůl: biskup Weber **11:40** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **11:45** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. **12:15** Zahajovací koncert z Terchové 2013/SK/ **13:50** Generální audience papeže **14:20** Za závojem **15:15** Noeland (45. díl) **15:45** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **16:05** Zpravodajské Noeviny (517. díl): 24. 9. 2013 **16:20** 869 **16:45** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **16:55** Z krajiny kulturních tradic **17:25** V pohorách po horách – Bystrá **17:35** Ars Vaticana (23. díl) **17:45** NOEkreace (193. díl) **18:00** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka **18:25** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **18:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egyptany [P] **18:35** Večer s dokumentem: Moravská Hellas, Hra na krále, Majstr **19:40** Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (81. díl) [L] **21:20** Kus dřeva ze stromu: Líska a další málo používané listnáče **21:40** Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 **22:00** P. S. **22:10** Vyškov **22:20** Octava dies (734. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** Přejeme si... **23:05** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **0:05** Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 **0:20** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible II. **0:35** Ruslan **0:50** Poselství svatých: Thomas Merton.

Pátek 27. 9. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 **6:20** NOEkreace (193. díl) **6:30** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **7:30** Berú nás **7:55** Stará Voda **8:00** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **8:30** Strom života **8:55** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla **10:00** Na koberečku **10:10** Vychovávejme se srdcem dona Boska **10:35** Za závojem **11:30** Přejeme si... **11:45** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egyptany **11:50** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:40** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl) **12:55** Ars Vaticana (22. díl) **13:05** Marina **13:40**

Marina **14:10** Kořeny **14:50** Neřež v COOLTOURu 2011 **15:10** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **15:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:45** Bazilika Božího hrobu a Golgota **16:00** Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 **16:15** Život zvířeti **18:10** Kněz zpívající reggae **18:25** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův bratr [P] **18:35** Bratr Prem Bhai **18:45** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible II. **19:00** Kus dřeva ze stromu: Líska a další málo používané listnáče **19:15** Hornolidečko – Študlov **19:25** Nová šance **19:45** Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 [P] **20:00** Kulatý stůl [L] **21:35** Karelia – jeden den **21:45** Na koberečku **22:00** Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Večer s dokumentem: Moravská Hellas, Hra na krále, Majstr **23:50** Dopis mistra Balka **0:05** 869 **0:30** Vlci v Lužici.

Sobota 28. 9. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 **6:15** Hornolidečko – Študlov **6:25** 869 **6:50** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl) **7:05** Poselství svatých: Thomas Merton **7:15** Zpravodajské Noeviny (518. díl): 26. 9. 2013 **7:30** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **7:45** Noeland (45. díl) **8:15** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **8:20** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka **8:50** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible II. **9:05** RIO 2013 WYD: Modlitební vigilie na pláži Copacabana **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** P. S. **12:20** Přejeme si... **12:35** Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí **13:05** Zambijský Bambo **13:35** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (81. díl) **14:55** NOEkreace (193. díl) **15:05** Zo života **15:25** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **16:00** Hornolidečko – Študlov **16:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů **2012, 1. díl** **17:20** Chceme sa opít **17:30** Ruslan **17:45** Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 **18:00** Listy z osamělého ostrova: List do Tyatír (4. díl): Když je čas odejít [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův bratr **18:35** Sedmihlásky: Pod tým našim okénečkem **19:45** V souvislostech (21. díl) [P] **20:00** Outdoor Films s Miroslavem Šebelou [P] **21:30** Harfa Noemova V. (1. díl) [P] **21:55** V pohorách po horách – Kriváň [P] **22:15** P. S. **22:25** Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 **22:35** Neřež v COOLTOURu 2011 **22:55** Soucitná srdce **23:10** Noční univerzita: P. ThLic. Marcel Puvák – Symboly a mše svatá (2. část) **0:15** 869 **0:40** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb.

Neděle 29. 9. 2013: 6:15 Zambijský Bambo **6:40** Ars Vaticana (23. díl) **6:50** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **7:05** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (81. díl) **8:25** Na koberečku **8:35** Outdoor Films s Miroslavem Šebelou **10:10** Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 **10:30** Mše svatá s papežem Františkem z Vatikánu [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (21. díl) **12:35** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:25** Platinové písničky (75. díl): Dechovka **14:00** RIO 2013 WYD: Modlitební vigilie na pláži Copacabana **16:55** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **17:00** Noeland (45. díl) **17:30** Hermie a potopa [P] **18:05** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible II. **18:20** Zprávy z Věčného města: 27. 9. 2013 **18:30** BET LECHEM – vnitřní domov (29. díl) **18:55** NOEkreace (194. díl) [P] **19:10** Přejeme si... [P] **19:25** Octava dies (735. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:00** Velkomoravský koncert 2013 [P] **21:40** V souvislostech (21. díl) **23:00** Bazilika Božího hrobu a Golgota **23:10** Nedělní čtení: 26. neděle v mezidobí **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla.

V Loretě Rumburk byla otevřena nově vybudovaná EXPOZICE CÍRKEVNÍHO UMĚNÍ ŠLUKNOVSKA. Česko-německá expozice vznikla po dvouleté rekonstrukci barokní vstupní budovy Lorety. V expozici byla umístěna audiovizuální technika. Česko-německé popisky a výstavní panely přibližují historii obrazů a soch. Expozice církevního umění Šluknovska je **od dubna do října přístupná v otevřené době Lorety Rumburk, od úterý do soboty od 10 do 17 hodin.** Vstupné je 50 a 25 Kč. **Od listopadu do března je expozice přístupná na vyžádání.** Na podzim 2013 jsou připraveny dvě komentované prohlídky s autorkou výstavy, při nichž se zájemci podrobněji seznámí s jednotlivými exponáty. Prohlídky se uskuteční **ve čtvrtek 3. října a 24. října 2013 od 17 hodin.** Určeny jsou pro desetičlenné skupiny a nutná je předchozí rezervace. V případě zájmu se budou konat i v příštím roce.

Více podrobností k „Expozici církevního umění Šluknovska“ v Loretě Rumburk sdělí: Mgr. Klára Mágrová, projektová manažerka římskokatolické farnosti, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Zveme Vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách v neděli 6. 10. 2013.** Začátek je v 15 hod. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večeraadlo je zakončeno mší svatou.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty srdečně zve **v sobotu 28. září 2013 na mši svatou v 17 hodin s P. PETREM KRENICKÝM, misionářem na Ukrajině.** Po mši svaté následuje beseda o katolické misii P. Krenického na Ukrajině s možností podpořit toto misijní dílo.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu s P. Jakubem Berkou OPraem.,** která se uskuteční **ve dnech 26.–28. října 2013.** Téma: **Zůstaň člověkem – spiritualita všednosti.** P. Jakub se rozdělil i o své zkušenosti s návštěvou mariánského poutního místa Guadalupe. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v pondělí odpoledne. **Příhláška na www.premonstratky.cz/centrum** • z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 20. října 2013** – e-mail: info@premonstratky.cz, tel. 733 755 836.

Klášteř dominikánů v Olomouci nabízí UBYTOVÁNÍ STUDENTŮM – MUŽŮM. Informace na tel. číslo 608 755 638, e-mail: jindrich@op.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ZÁŘÍ 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 9.		PO 23. 9.		ÚT 24. 9.		ST 25. 9.		ČT 26. 9.		PÁ 27. 9.		SO 28. 9.			
Antifóna	812	912	1722	1941	841	945	857	961	873	978	1722	1941	1527	1721		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1723	1941	842	945	857	962	873	978	1723	1941	1527	1722		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1528	1722		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1724	1942	847	950	861	966	877	983	1724	1942	1528	1723		
Antifóna k Zach. kantiku	717	809	1724	1943	847	950	861	966	877	983	1524	1718	1529	1723		
Prosby	817	917	1724	1943	847	951	861	966	878	983	1724	1943	1529	1723		
Závěrečná modlitba	717	809	1726	1717	847	951	862	967	1523	1717	1524	1718	1529	1724		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	1264	1402		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	1529	1724		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	1530	1724		
Závěrečná modlitba	717	809	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	1529	1724		
Nešpory:																
	SO 21. 9.															
Hymnus	807	907	821	922	1727	1946	852	956	867	972	883	989	1525	1719	1531	1725
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	1703	1919	1531	1726
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1703	1919	1715	1932
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1730	1949	856	960	871	976	887	994	1526	1720	1531	1726
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	1731	1950	856	960	871	977	887	994	1526	1720	1532	1727
Prosby	811	911	826	927	1731	1950	856	960	872	977	888	994	1526	1721	1532	1727
Záv. modlitba	717	809	717	809	1726	1717	857	961	872	977	1523	1717	1529	1724	1529	1724
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 22. 9. – 25. neděle v mezidobí
1. čt.: Am 8,4–7
Ž 113(112),1–2.4–6.7–8
Odp.: srov. 1a+7b (*Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Tim 2,1–8
Ev.: Lk 16,1–13
Slovo na den: Pravě bohatství.

Pondělí 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny
1. čt.: Ezd 1,1–6
Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6
Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
Ev.: Lk 8,16–18
Slovo na den: Aby ti, kdo vcházejí, dobře viděli.

Úterý 24. 9. – ferie
1. čt.: Ezd 6,7–8.12b.14–20
Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Lk 8,19–21
Slovo na den: Stojí venku.

Středa 25. 9. – ferie
1. čt.: Ezd 9,5–9
Tob 13,2.3–4a.4bcd.5.8
Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)
Ev.: Lk 9,1–6
Slovo na den: Všude hlásali radostnou zvěst.

Čtvrtek 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána
1. čt.: Ag 1,1–8
Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 9,7–9
Slovo na den: Herodes uslyšel o všem, co se dalo.

Pátek 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula
1. čt.: Ag 1,15b–2,9
Ž 43(42),1.2.3.4
Odp.: 5cd (*Doufej v Boha, vždyť zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha.*)
Ev.: Lk 9,18–22
Slovo na den: Důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali.

Sobota 28. 9. – slavnost sv. Václava
1. čt.: Mdr 6,9–21
1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd
Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)
2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24
Ev.: Mt 16,24–27
Slovo na den: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho.

NOVINKA MCM - Trička s potiskem

Materiál: 100% bavlna, Single Jersey.
Potisk: přímý síťotisk - barvy plastizolové, bezftalátové - splňují atesty zdravotní nezávadnosti.

První text na triku je citát sv. Augustina:

Pozdě jsem si tě zamiloval, Kráso tak dávná, a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval. Vždyť tys byl u mne uvnitř, já však byl venku a hledal tě tam. Já ohydny jsem se honil za krásami, které jsi stvořil. Byls u mne, ale já nebyl u tebe. Vzdalovalo mne od tebe, co nebýt v tobě, nebylo by vůbec. Volal jsi a křičel, až jsi prorazil mou hluchotu. Skvěl ses a zářil, až jsi zahnal mou slepotu. Voněl jsi, až jsem se nadechl a toužím po tobě. Ochutnal

jsem a hladovím i žízním. Dotkl ses mne a zahorel jsem touhou po tvém pokoji.

Tento text je pouze na trikách červené barvy, velikosti M - XXL.

Druhý text zní: *Tvé slovo je světlem na mé stezce.*

Tento text je na tričkách barvy světlemodré, tmavomodré, lahově zelené a černé, velikosti M - XXL.

Trička s kulatým výstřihem, gramáž 180 g/m², cena 280 Kč

Trička s výstřihem do V, gramáž 160 g/m², cena 260 Kč

Lze zakoupit přímo v některé z obou olomouckých prodejen, telefonicky objednat na č. 587 405 431 nebo na internetových stránkách www.malicecm.cz.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.